

မျိုး

ရှင်မတောင်သနပ်ခါးမွေးမွေး
ချစ်သူရဲပါးမွေးမွေးပေါ်မှာ

GRAPHIC DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

"ကိုကို ကော်ဖီရပါပြီ"

အသံတိုးတိုးချိုချိုလေးနှင့်အတူ ရှင်မတောင်သနပ်ခါးနံ့သင်းသင်းလေးကို သူ ရှူရှိုက်မိ သည် ။

မော့အကြည့်မှာ နုညက်ရှင်းသန့်သော မျက်နှာလေးပေါ်မှာ ပါးကွက်ကြားလေးတွေ ညီညာ လိမ်းခြယ်ထားသော "ရွှေမိုးညို" ကော်ဖီဘန်းလေးကို စားပွဲလေးပေါ်တင်ပေးလာ၏။

"မိုးလေး ဘာကူညီပေးရဦးမလဲ ကိုကို"

စားပွဲပေါ်က စာရင်းဖိုင်တွဲတွေကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရွှေမိုးညိုမေးတော့ သူ ခေါင်းကိုခါရမ်း ပြရင်း

"ရတယ် မိုးလေး ဘာမှ ကူစရာမရှိပါဘူး"

"ဒါဆို မိုးလေး စာကျက်လိုက်ဦးမယ်နော် ကိုကို"

နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးတွေ လွန်ခနဲ ပြုံးကာပြောတော့ ဖြူဖွေးသွယ်တန်းသော သွားလေးတွေ လက်ခနဲ ပေါ်သွားခဲ့သည် ။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြတော့မှ ရွှေမိုးညို အခန်းထဲက လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည် ။

ပန်းနုရောင် ဒူးဖုံးဂါဝန်အပါးလေးနှင့် ရွှေမိုးညိုအလှတွေကို သူ ငေးငေးလေးလိုက်ကြည့်မိ သည် ။

နက်မှောင်သော ဆံနွယ်တွေကို ဂုတ်ပိုးနောက်မှာ စုနှောင်ကာ ဖားလျားချထားသည် က ခါးစပ်အထိရှိသည်။ ။ အနိမ့်အမြင့် အကွေ့အကောက် ကောက်ကြောင်းပြေပြစ်ကျော့ရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်လေးတွေ အခန်းတံခါးမှာ ကွယ်ပျောက်သွားမှ သူ ပင့်သက်ရှိရင်းအကြည့် တို့ ပြန်သိမ်းဆည်းမိ၏။

ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးထဲက သူ့မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ရှင်သန်ကြီးပြင်းလာခဲ့သော မိုးလေးရဲ့ အလှတွေကို သူ သတိပြုမိခဲ့တာလည်း ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်တုန်းကမှ ဦးနှောက် ထဲ မထည့်ခဲ့ဘူးပါ။ ။

အခုတော့ သူ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ပန်းတိုင်ကြောင့် မိုးလေးကို သူ အရင်ထက်ပိုတောင် သတိထားမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"မာန် ရွှေမိုးညိုက တော်တော်လှလာတယ်နော်၊ တကယ် ဆံစကနေ ခြေဖျားအထိ လှတယ် ဆိုတာ အဲဒီလိုအလှမျိုးက"

ကျောင်းသားဘဝကတည်းက သူ့အိမ်ကို ဝင်ထွက်နေဖူးသော ပန်းတိုင်နှုတ်က ထိုစကားတွေ ကြားခဲ့ရပြီးနောက်ပိုင်းမှာ မိုးလေးကို သူ သတိထားမိခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

ပန်းတိုင်နှုတ်က ထုတ်ဖော်ချီးကျူးလောက်အောင်လည်း မိုးလေးလှပါသည်။ ။

မကျဉ်းမကျယ် ပြေပြေလေးနှင့် လှနေသော ကကြီးပုံ နဖူးလေးနှင့် နက်မှောင်ရှည်လျားသော ဆံနွယ်တွေက လိုက်ဖက်သည်။ ။

ထူ၍ ရှည်ကော့သော မျက်တောင်နက်နက်တွေ ဝန်းခထားသည့် မျက်နက်ဝန်းလေးတွေက တမင်ဖန်တီးထားတာမဟုတ်ဘဲ ညှို့ဓာတ်တို့

အပြည့်ရှိသည်။ ။

ပြေညက်ချောမောသော ပါးပြင်နှင့် နှာတံစင်းစင်းလေးအောက်က နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးသည် လည်း အလှတစ်ပါး။

မိန်းကလေးချင်း ငေးလောက်အောင် ပြေပြစ်သည့် ခန္ဓာကိုယ် ကော ကံကြောင်းအလှတွေ သည် လည်း မိုးလေး၏ အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက် ဖက်ပါသည်။ ။

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူကြီးတောင် ဖြစ်ခဲ့ပြီ ဆိုတော့ မိုးလေးအလှ တွေက အလှဆုံးပွင့်နေသည့် ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပ မာ ရှိနေခဲ့တာ မဆန်းပါ။

"အလင်းဗိမာန်" ဆိုသော သူ့အာရုံထဲမှာ မှတ်မိနေဆဲ မိုးလေးပုံရိပ် လေးကိုတော့ မမေ့နိုင် သေးပါ။

ရွှေမိုးညိုဆိုသော ကောင်မလေး အိမ်ကိုရောက်လာသော ထိုနေ့ လေးကို သူ ပြန်အမှတ်ရမိ သည်။ ။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ကြီးကြီး ခွံကျွေးနေသော ထမင်းစားနေရင်း ကားဟွန်းသံနှစ်ချက် ကြားလိုက်သည် နှင့် သူ ထိုင်ခုံပေါ်က လျောခနဲခု န်ဆင်းပြီး ဖြစ်နေ၏။

"ဟာ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ပြန် လာပြီထင်တယ်"

ပါးစပ်ထဲက ထမင်းတွေ ပလုတ်ပလောင်းနှင့်ပြောရင်း သူ ဧည့်ခန်း ဘက်ပြေးထွက်တော့ နောက်က ကြီးကြီးအသံက ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်

လာသေးသည် ။

"ဟဲ့ သားလေး အလင်း ချော်လဲမယ်လေ ဖြည်းဖြည်း"

စိုးရိမ်တကြီး သတိပေးသည့် ကြီးကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ထမင်းပန်း ကန်ကြီး ထားရစ်ခဲ့ကာ သူ့နောက်ကပါလာတာ သိနေသည် ။

ဆင်ဝင်အောက်ကို ထိုးရပ်လာသော ကားပေါ်က ဆင်းလာသည့် ဖေ ဖေနှင့်မေမေတို့ ကြားမှာ မြင်လိုက်ရသော ကောင်မလေးကြောင့် ဗိမာန် မျက်လုံးတွေ အံ့ဩဝိုင်းစက်သွားခဲ့၏။

"သား ထမင်းစားနေတာလားကွ"

ဖေဖေက သူ့ကို ပြုံးပြုံးကြီးမေးရင်း အနားလျှောက်လာကာ ခေါင်း က ဆံပင်တွေကို ညင်သာ စွာသပ်ကာ နှုတ်ဆက်သည် ။

"ဟုတ်ပါတော် မင်းတို့ ကားသံကြားတာနဲ့ စားနေရင်း ထွက်ပြေး တော့တာ"

အနောက်က ရောက်လာသည့် ကြီးကြီးစကားကြောင့် ဖေဖေ ခေါင်း ညိတ်ပြုံးရင်း သူ့ပါးပြင် ကို တစ်ချက်ငုံနမ်းသည် ။ သူကတော့ ပါးစပ်ထဲ က ထမင်းတွေကိုတောင် ဝါးဖို့ မေ့လျော့ကာ မေမေ လက်တွဲထားသော ဇာဂါဝန်အဖြူလေးနှင့် ကောင်မလေးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

မေမေက ကောင်မလေးလက်ကိုဆွဲကာ သူ့ရှေ့အထိ ခေါ်ဆောင်လာ သည် ။

မျက်နှာဝိုင်းပြည့်ပြည့်လေးမှာ

မျက်တောင်မွှေးရှည်ရှည်ကော့ကော့ကြီးတွေနှင့် ဝိုင်းစက်နေ သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကောင်မလေးကို ဗိမာန် မျက်မှောင်လေးကျုံ့ကြည့်မိသ ည် ။

ဒီကောင်မလေးကို သူ ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ ။ ဖေဖေ မေမေတို့ နှင့် အတူ ဒီကောင်မလေးအိမ် ကို အလည်ရောက်ဖူး၏။ သူတို့ အိမ်လိုမဟုတ်ဘဲ ခြံကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးသာ ဖြစ်သည်။ ။

"သား ဒီညီမလေးကို မမှတ်မိဘူးလား"

မေမေက သူ့ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြုံးပြုံးလေး မေးတာမို့

"မေမေတို့ သူငယ်ချင်း ဦးဦးနဲ့ အန်တီရဲ့ သမီး မဟုတ်လား၊ သား မှတ်မိပါတယ်"

သူ့အဖြေစကားကြောင့် ဖေဖေနှင့်မေမေ သဘောကျစွာ ရယ်နေကြတော့ သူ မကျေနပ်သလို မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ကြည့်မိ၏။

"မေမေတို့ ဘာလို့ ရယ်တာလဲ၊ သားပြောတာ မဟုတ်လို့ လား"

"ဟုတ်ပါတယ် သားရဲ့ ၊ သားပြောပုံလေးကို သဘောကျလို့ ရယ်မိတာပါကွယ် အဟင်း ဟင်း ဒီညီမလေးနာမည်ကိုကော မှတ်မိသလား သားလေး"

ဖေဖေ ထပ်မေးတော့ ဗိမာန်မဖြေဘဲ ပါးစပ်ထဲက ထမင်းကိုပဲ တမင်ဝါးနေလိုက်သည်။ ။ ဒီကောင်မလေးနာမည် ရွှေမိုးညိုဆိုတာ ကြားကတည်းက ထူးဆန်းနေလို့ မှတ်မိနေခဲ့တာပဲ။

ဒီကောင်မလေးကို ခေါ်လာပြီး ဖေဖေနဲ့ မေမေ မေးခွန်းတွေထုတ် ရယ်နေတာကို မကျေနပ် ချင်။ ပြီးတော့ မေမေက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်အနမ်းလေးတောင် မပေးဘဲ ကောင်မလေးလက်ကို ကိုင်ထားတာလည်း မကျေနပ်ပါ။

"မမှတ်မိဘူးလား သားလေးရဲ့ "

"ဟဲ့ မင်းတို့ ကလည်း ပြောမှာ ဖြင့် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့သား လေးကို စိတ်မတိုတိုအောင် လုပ်နေကြတယ်"

ကြီးကြီး ကြားက မျက်စောင်းချီကာ ဝင်ပြောတော့မှ မေမေက ရွှေမိုးညို ခေါင်းလေးကို အသာပွတ်သပ်ရင်း

"မိုးလေးလေ သားရဲ့ ၊ ရွှေမိုးညို တဲ့ "

"သား မှတ်မိပြီမဟုတ်လား၊ ဖေဖေတို့ တောင် သမီးလေးအိမ် အလည်ရောက်ဖူးတယ်လေ"

ဖေဖေကပါ သူ့ဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချရင်း ပြောလာတော့ ဗိမာန် ကောင်မလေးမျက်နှာကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ရင်း

"အစတည်းက မှတ်မိသားပဲ၊ နာမည်ကိုသာ မိုးသားနာမည်ကြီးမှ ညှိထားတာ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး"

ဗိမာန်စကားကြောင့် ကောင်မလေး မျက်တောင်လေးတွေ ပုတ်ခတ် ခေါင်းလေးငုံ့သွားသည် ။ မေမေက ရွှေမိုးညို ပခုံးလေးကို ဖေးမဆုပ်ကို ငိုထားရင်း

"သမီးလေး ဖေဖေနဲ့ မေမေက သမီးလေးမွေးတဲ့ နေ့တုန်းက မိုးတွေ ညိုမှိုင်းနေလို့ ရွှေမိုးညို လို့ မှတ်မှတ်ရရ ပေးခဲ့တာကွဲ့ သားရဲ့ "

"နေပါဦး သူလေးက ဘယ်လိုလုပ် ညည်းတို့ နဲ့ ပါလာတာလဲ"

ကြီးကြီး မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်မေးတော့ ဖေဖေက

"မိုးလေးကို ကျွန်တော်တို့ အပြီးခေါ်လာတာ မမရေ"

"ဘာရယ်"

ကြီးကြီး မျက်ခုံးတွေပင့်တက်ကာ တအံ့တဩဖြစ်သွားခဲ့သလို ဗိမာ

န်စိတ်ထဲမှာ လည်း ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားမှန်းမသိ။ မေမေက ရွှေမိုးညို လက်လေးကိုဆွဲထားရင်း

"ကဲ ကဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး မမကို ရှင်းပြပါမယ် လာ သမီးလေး လာနော်"

မေမေ ရွှေမိုးညိုကို တွဲခေါ်ကာ အိမ်ထဲဝင်သည် ။ ဖေဖေကလည်း သူ့ကိုလက်ဆွဲကာ ဧည့်ခန်း ဆိုဖာထိုင်ခုံဆီ လှမ်းသည် ။

"မင်းတို့ စကားတွေ မရှင်းဘူး၊ ဒီကလေးမလေးမှာ မိဘတွေမရှိ တော့တာ ငါသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုးအဘွားနဲ့ ဦးလေးသားချင်းတွေ ကျ န်ရစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား"

ဆိုဖာထိုင်ခုံတွေမှာ ထိုင်မိသည် နှင့် ကြီးကြီးစိတ်မရှည်နိုင်စွာ မေးပါတော့သည် ။ ဗိမာန် ကတော့ မေမေခုံဘေးမှာ ကုပ်ကုပ်လေးထိုင် နေသော ရွှေမိုးညိုကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်နေမိဆဲ။

"ဒီလို မမရဲ့ ၊ သမီးလေးမိဘနှစ်ပါး ဆုံးပြီးကတည်းက ဦးလေးလင် မယားနဲ့ အဘွား၊ အဘိုး တွေနဲ့ နေနေခဲ့တာလေ၊ အခု သမီးလေး အဘွားကလည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ဘူး၊ ဦးလေး ဖြစ်တဲ့ သူက လည်း စီးပွားရေး သိပ်အဆင်မပြေတော့ တောကိုပြန်ပြောင်းကြတော့မ လို့ တဲ့ လေ၊ သမီးလေးရဲ့ ပညာရေးနဲ့ အနာဂတ်အတွက် အခု ညီမလေး တို့ တာဝန်ယူ ခေါ်ထားလိုက်တာပါ၊ မွေးစားတဲ့ သဘောပေါ့ မမရယ်"

"အမလေးတော် ကိုယ့်မှာ ချစ်စရာ သားလေးတစ်ယောက်ရှိနေရဲ့ သားနဲ့ သူများကလေးကို နင်တို့ က မွေးစားချင်သေးတယ်"

ကြီးကြီးမဲ့ကရွဲ့ကာနှင့် အလိုမကျသလိုပြောတော့ ဖေဖေ ကြားဝင် ရှင်းပြန်သည် ။

"ဒါ သူများကလေးမှ မဟုတ်တာဘဲ မမရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မေတို့ ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ရွှေဝင်းရဲ့ သမီးလေးပဲ၊ တကယ်ဆို ရွှေဝင်းဆုံးပြီး ကတည်းက သမီးလေးကို မွေးစားချင်ခဲ့တာပါ၊ မေကလည်း သမီးရင်း လို ချစ်နေတာလေ၊ ဟုတ်တယ်မို့လား မေ"

ဖေဖေစကားကို မေမေက ထောက်ခံခေါင်းညိတ်ရင်း ရွှေမိုးညိုပခုံး လေးကို သိုင်းဖက်ထား ဧါ။

"နှစ်ယောက်ကတော့ အတိုင်အဖောက်ညီနေကြတာပဲ၊ ငါ့ကိုလည်း ဘာမှ မတိုင်ပင်ဘဲ လုပ်လိုက်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့ ၊ အခုလည်း မထင်မှတ်ဘဲ ဒီအစီအစဉ် ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ၊ သမီးလေးကို ငွေကြေးထောက်ပံ့ဖို့ သွားရင်း ဒီအစီအစဉ်တွေသိလိုက်တော့ တစ်ခါတည်း ခေါ်ခဲ့တာ ပါ၊ အဘိုးအဘွားတွေ ဦးလေးတွေကလည်း လက်ခံကြတယ်လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေဝင်းဆိုတာ ကလည်း ကျွန်တော်တို့ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သလို ကျွန်တော့်အကျိုးစီးပွားအတွက်လည်း ကူညီပေး ခဲ့တဲ့ သူပါ"

"ဆန်ပေးလို့ ဆီရတာပါ မောင်ရဲလင်းရယ်၊ တကယ်ဆို ရွှေဝင်းအိမ် ထောင်ကျတော့ မင်းကုမ္ပဏီမှာ ခေါ်ပြီး အလုပ်ခန့်ခဲ့တာ သူတို့ အတွက် အဆင်ပြေသေးတာပေါ့"

"ဒီလိုလည်း မပြောပါနဲ့ မမရယ်၊ ရွှေဝင်းက လူယုံတော်လို သစ္စာရှိရှိ တာဝန်ကျေခဲ့သူပါ"

ဖေဖေနှင့်ကြီးကြီး အတိုက်အခံ စကားစစ်ထိုးနေတော့ မေမေကလည်း ဖေဖေဘက်က စစ်ကူ သည် ။

"ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်၊ သမီးလေးခမျာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မိဘနှ

စံပါးစလုံး တိမ်းပါးသွား တာ သနားစရာကောင်းပါတယ်၊ ညီမတို့ သား
လေးနဲ့ စာနာပြီး မွေးစားလိုက်တာပါ။"

နှစ်ယောက်တစ်ယောက်အခြေအနေမှာ ကြီးကြီး ဘယ်လိုအတိုက်
အခံပြုလို့ မရတော့ဟု နားလည်သွားတော့ တစ်ထစ်လျော့သွားခဲ့၏။

"ငါက မွေးစားလို့ ပြောနေတာထက် ကိုယ့်သားလေးဘက်က
ပြန်ကြည့်ဖို့ ပြောတာ၊ ငါ့သားလေး အလင်း စိတ်ထိခိုက်မှာ စိုးလို့ ပြော
နေတာပါ။"

"ဘာစိတ်ထိခိုက်စရာရှိလဲ မမရဲ့ ၊ သားက ချစ်စရာညီမလေးတစ်
ယောက်ရလို့ ပျော်တောင် နေဦးမှာ နော် သားလေး။"

ဖေဖေက သူ့ကို ပေါင်ပေါ်ဆွဲတင် ပွေ့ဖက်ထားရင်း မေးသလို မေမေ
ကလည်း

"သား ဟောဒီက ညီမလေးနဲ့ အတူတူနေရမှာ မပျော်ဘူးလား သား
ရဲ့ ညီမလေး ရွှေမိုးညို လေ"

ဗိမာန် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့တာအမှန်။

မေမေ့နံဘေးမှာ သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနှင့် လှမ်းကြည့်နေ
သော ကောင်မလေးကို သနားလည်း သနားသည် ။ ဖေဖေတို့ ပြောသလို
ချစ်စရာကောင်းသော ညီမလေးရမှာ လည်း ပျော်မိ၏။

ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဖေဖေနှင့်မေမေရဲ့ သမီးအဖြစ်တော့ ဗိမာန် လ
က်မခံချင်ပါ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့ အချစ်တွေ ခွဲဝေယူသွားမှာ စိုးရိမ်သည်
။

ဗိမာန်ဘဝမှာ ဖေဖေ မေမေနှင့် ကြီးကြီးတို့ ရဲ့ အချစ်တွေကို ပြည့်ဝ
စွာ ပိုင်ဆိုင်နေခဲ့ရ၏။ ရွှေမိုးညိုဆိုသော ကောင်မလေးက လူယူသွား

တော့မှာ လား။

အခုပဲကြည့် မေမေ့အနားမှာ ဒီကောင်မလေး ပူးပူးကပ်ကပ် ရှိနေခဲ့ပြီ။

"သား ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ မေမေမေးတာ ဖြေဦးလေ"

ဗီမာန် ဘာပြောရမှန်းမသိပါ။ ဇာဂါဝန်အဖြူလေးနှင့် ရွှေမိုးညိုဆိုသည့် ကောင်မလေးကို လည်း သနားသည် ။ ပြီးတော့ မေမေ့အနားမှာ ထိုင်နေတာကိုလည်း မနာလိုဝန်တို ဖြစ်နေမိသည် ။

နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေအနားက ဗီမာန်ထွက်ခဲ့လိုက်ပါသည် ။ ဖေဖေနှင့်မေမေ ဘယ်လို ထင်သွားသည် မသိ ကြီးကြီးအသံကိုတော့ ကြားလိုက်ရပါသေးသည် ။

"ဟော အဲဒါ မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောဟဲ့"

ထမင်းစားခန်းထဲ ပြန်ရောက်ခဲ့ကာ စားပွဲရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်မိပေမယ့် ထမင်းစားချင်စိတ် လည်း မရှိတော့ပါ။

ခဏကြာတော့ ဖေဖေရောက်လာကာ သူ့နံဘေးက ထိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လာ၏။

"သား ဖေဖေတို့ ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလားဟင်"

"ဟင့်အင်း မဆိုးပါဘူး ဖေဖေ"

"ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညီမလေးက ဖေဖေတို့ အိမ်မှာ လာနေမှာ သား မကြိုက်လို့ လား"

ဖေဖေက သူ့နဖူးပေါ်က ဆံပင်တွေကို အသာလေးပွတ်သပ်ပေးနေရင်းမေးတော့ သူ ဖေဖေ မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ရင်း ...

"ဖေဖေ မေမေတို့ ကရော သားထက် သူ့ကို ပိုချစ်သွားကြမှာ လားဟ
င်"

သူ့စကားကြောင့် ဖေဖေ သဘောကျသလို ဟက်ခနဲ ရယ်မောရင်း
သူ့ကို ပွေ့ချီကာပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်စေ၏။

"သားကို ဖေဖေရော မေမေရော သိပ်ချစ်တာ သားသိတာပဲလေ၊ သ
မီးလေးရောက်လာလို့ လည်း အချစ်တွေလျော့မသွားပါဘူးကွယ်၊ သား
လို ဖေဖေ မေမေ မရှိတော့တဲ့ သမီးလေး ရွှေမိုးညိုကို ဖေဖေတို့ နဲ့ အတူ
သားက သနားစေချင်၊ ချစ်စေချင်တာပါ၊ သားအတွက် ညီမလေးတစ်
ယောက်ရတာ သား ဝမ်းသာရမှာ ပေါ့"

ဖေဖေစကားကို ဗီမာန် ခေါင်းညိတ်လက်ခံမိပါသည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ရွှေမိုးညိုဆိုသော ကောင်မလေးရောက်လာတာ သူ့အတွက် ပျော်စရာ
ကောင်းမှာ သေချာသည်။ ။

ခြံထဲမှာ အဖော်အပေါင်းမရှိပါဘဲ ခြံစောင့်ဘာနှင့် ကြီးကြီးတို့
မကြီးမော်တို့ နှင့် ကစားရတာ ပျင်းစရာကောင်းသည်။ ။

ရွှေမိုးညိုဆိုသော မိုးလေးကတော့ သူနဲ့ အတူတူ ကစားဖော်ဖြစ်မည်
ထင်ပါရဲ့ ။

အခန်း (၂)

ဖေဖေရဲ့ စကားကြောင့်ပဲ ရွှေမိုးညိုလေးအပေါ် စာနာသနားစိတ်လေး ဖြစ်တည်ခဲ့ရကာ ညီမလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သူ လက်ခံခဲ့မိ၏။

သူ့ထက် လေးနှစ်ကျော်ငယ်သည့် ရွှေမိုးညိုလေးက နောင်နှစ်မှာ ကျောင်းစတင်ရမှာ ဖြစ်သည် ။ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ က မူကြိုဆရာမတစ်ယောက်ခေါ်ကာ အိမ်မှာ ပဲ စာသင်ပေးသည် ။

သုံးတန်းကျောင်းသား ဗိမာန် ကျောင်းကပြန်ရောက်ချိန်တွေမှာ ရွှေမိုးညိုလေးက ခြံဝက စောင့်ကြိုနေတတ်သည် ။

"ဟေး ကိုကို ပြန် လာပြီ၊ ကိုကိုပြန် လာပြီ"

ခြံထဲဝင်လာသော ကားလေးအနောက်က အသံစာစာလေးနှင့် အော်ဟစ်ကာ ကြိုဆိုတတ် သော ရွှေမိုးညိုကို ဗိမာန်လည်း ခင်တွယ်သံယောဇဉ်ဖြစ်မိတာ အမှန် ဖြစ်၏။

"မိုးလေး ကိုကိုကို စောင့်နေတာလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို၊ ကိုကိုနဲ့ ကစားကြမယ်လေ"

"မိုးလေး စာတွေသင်ပြီးပြီလား၊ ဆရာမက အိမ်စာမပေးခဲ့ဘူးလား"

"အဘီစီဒီ တစ်ပုဒ်ရေးပြီးပါပြီ ကိုကိုရဲ့ ၊ ညကျမှ ကကြီး ခကွေး နှစ်ပုဒ်ရေးမယ်လေ၊ အခု ကိုကိုနဲ့ ကစားဦးမယ်"

"ဒါဆို ခဏလေးစောင့်နော်၊ ညီမလေး ကိုကို အဝတ်အစား သွားလဲ လိုက်ဦးမယ်"

ခေါင်းလေးညိတ်ပြီးပြနေသော မိုးလေးအနီးက ပြေးထွက်ကာ ဗိမာန် အိမ်ထဲဝင်ခဲ့တော့ ကြီးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိမတတ်။

"ဟဲ့ ဟဲ့ အို သားလေးရယ် ဘာလို့ ပြေးလာတာလဲ။ ချော်ချက်လဲမှ ဖြင့်ကွယ်"

"ညီမလေးနဲ့ ကစားမလို့ ကြီးကြီးရဲ့ "

"ဘာရယ် မိညိုနဲ့ ဟုတ်လား"

ရွှေမိုးညိုကို ကြီးကြီးက မိညိုဟု ပဲခေါ်သည် ။ ဖေဖေနှင့်မေမေက သမီးလေး မိုးလေးဟု နှုတ်ကမချတမ်းခေါ်တတ်ကာ သူ့ကိုလည်း ညီမလေး မိုးလေးဟု ပဲ ခေါ်စေခဲ့သည် ။

မိုးလေးကလည်း မေမေတို့ သင်ထားသည့်အတိုင်း သူ့ကို ကိုကိုဟု ပဲ ခေါ်သည် ။

"သား ဘာလို့ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ကစားရမှာ လဲ၊ မိမော်တို့ ဘာကြီးတို့ နဲ့ ပဲ ကစားပေါ့"

"ဟာ ကြီးကြီးကလည်း ဘာကြီးတို့ နဲ့ မကစားချင်ပါဘူး ပျင်းစရာကြီး"

"ဒါဆို ကြီးကြီးနဲ့ ကစားမယ်လေ ဟုတ်လား"

"ကြီးကြီးက သားလိုမှ မပြေးနိုင်တာ၊ မိုးလေးနဲ့ ပဲ ကစားမလို့ ရော့ ကျောပိုးအိတ်ယူထား လိုက် ကြီးကြီး"

ကြီးကြီးလက်ထဲ ကျောပိုးအိတ်ထိုးထည့်ခဲ့ကာ ဗိမာန်အခန်းထဲဝင်

အဝတ်အစားတွေ လဲလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ခြံထဲပြေးဆင်းခဲ့ကာ မိုးလေးစောင့်နေသည့်အနား ရောက်ခဲ့သည် ။

"စိန်ပြေးတမ်း ကစားရအောင် မိုးလေး"

"ကစားမယ် ကိုကို၊ ကိုကိုပြေးလေ မိုးလေး လိုက်မယ်"

"ဟုတ်ပြီ မိအောင်လိုက်ပေတော့ ပြေးပြီ"

ခြံထဲကို ဗိမာန်ပတ်ပြေးတော့ မိုးလေးက နောက်ကမိအောင် ပြေးလိုက်သည် ။ သူ့ခြေလှမ်း တွေကို မိုးလေး လိုက်မမီနိုင်ပေမယ့် ဘာဘဲကြီးကြီးတို့ ထက် မိုးလေးက ပိုပြေးနိုင်သည် ။

သူ့ကို မမိမချင်း မရပ်မနား ပြေးလိုက်နေသည့် မိုးလေးကို သနားလာမှ ပဲ သူ အပြေးရပ်ကာ အမိခံလိုက်၏။

"ဟေး ကိုကိုကိုမိပြီ၊ ကိုကို လိုက်ရမယ့်အလှည့်နော်"

"အင်း လိုက်ပေးမှာ ပေါ့ မိုးလေး ပြေးနော်"

ဂါဝန်ပွဲယောင်းယောင်းလေးမကာ ပြေးဖို့ ဟန်ပြင်နေတုန်းမှာ ပဲ ခြံထဲဆင်းလာသည့် ကြီးကြီး အော်သံက မိုးလေးခြေလှမ်းတွေကို တုံ့ခနဲ ရပ်သွားစေ၏။

"သားရေ လာတော့ ရေချိုးရအောင်"

"ဟာ ကြီးကြီးကလည်း ဒီမှာ သားလိုက်ရမယ့်အလှည့်မို့ လိုက်ပေးလိုက်ဦးမယ်"

"တော်ပြီ တော်ပြီ လာတော့ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ပတ်ပြေးနေတာ ချော်လဲရင် အသားတွေပွန်းပဲ့ ကုန်မယ်၊ ဟဲ့ မိညို လာစမ်း လာစမ်း"

ကြီးကြီးခေါ်တော့ မိုးလေး တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် ကြီးကြီးအနားကို

လျှောက်သွားခဲ့ကာ မဝံ့မရဲ လေး ရပ်နေ၏။

"ကြည့်စမ်း အဝတ်အစားအကောင်းတွေဝတ်ပြီး ပေကျံအောင် ကစားနေတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား"

"ဟို မေမေ ဝတ်ခိုင်းလို့ ပါ ကြီးကြီး"

ကြီးကြီးမျက်နှာမဲ့သွားခဲ့သည် ။ မေမေ့ကို မိုးလေးက မေမေဟု ခေါ်ဝေါ်တာကို ကြီးကြီး နှစ်မြို့ပုံမရတာ ထင်ရှားလာသည် ။

"ခင်မြတ်မေတို့ ကတော့ တန်ရာတန်ရာ မလုပ်ဘူး၊ ပစားပေးလွန်းတယ် ဟဲ့ မိညို ညည်း ကြပ်ကြပ်သတိထား သွား ရေမိုးချိုး ကိုယ့်အဝတ်အစား ကိုယ်လျှော်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

"အေး ပါးစပ်က ဟုတ်ကဲ့လုပ်ပြီး ငါ့စကားနားမထောင်လို့ ကတော့ နာမယ်မှတ် သွား"

အိမ်ပေါ် စရောက်လာကတည်းက မိုးလေးအပေါ် ကြည်ဖြူစိတ် အလျဉ်းမရှိသော ကြီးကြီး ကတော့ မိုးလေးကို လုံးဝပစားမပေးဘဲ ဆက်ဆံတတ်သည် ။

အခုလည်း မိုးလေး ထွက်သွားသည် နှင့် သူ့ကို ကြီးကြီးက စကားတွေ ရေပက်မဝင်အောင် ခြွေပါတော့သည် ။

"သား အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်တော့မှ ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေနဲ့ မဆက်ဆံနဲ့ သိလား၊ ရွှေမိုးညို ဆိုတာ သားနဲ့ ဘာမှ သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ သူစိမ်းပဲ၊ သားမိဘတွေက စာနာသနားလို့ မွေးစား စောင့်ရှောက်တယ် ဆိုပေမယ့် သားလေးနဲ့ မောင်နှမအရင်းအချာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီတော့ သား သူနဲ့ ကစားစရာမလိုဘူး၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊

ကြီးကြီးပြောတာ သဘောပေါက်လား သား"

ကြီးကြီးစကားတွေကို သူ နားလည်ဖို့ ခက်ခဲနေခဲ့တာအမှန်ပဲဖြစ်သည်။ မိုးလေးကို ဖေဖေနှင့် မေမေက ချစ်သည်။ မိုးလေးက သူ့ရဲ့ ညီမလေးဟု ပြောသည်။

ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးရဲ့ စကားတွေကတော့ ဖေဖေတို့ နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်တွေပဲ ဖြစ်နေသည်။

"ကြီးကြီး မိုးလေးက သားရဲ့ မွေးစားညီမလေးလေ၊ သူ့မှာ အဖေနဲ့ အမေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ မိုးလေးက သားကို အရမ်းခင် အရမ်းချစ်တာ ကြီးကြီးရဲ့ "

ဗီမာန်စကားကြောင့် ကြီးကြီးမျက်နှာကိုမဲ့ကာ ခေါင်းကိုခါရမ်းသည်။
"ပြီးမှ သူ့ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း

"ဒီမှာ သား၊ ကြီးကြီးပြောတာ သေချာနားထောင်၊ အဲဒီမိုးညိုက သားလေးရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ဆီက အချစ်တွေကို လုယူမယ့် မိန်းကလေးပဲ"

ကြီးကြီးစကားကြောင့် သူ ချောက်ချားတုန်လှုပ်သွားခဲ့ရသည်။
ကြီးကြီးမျက်ဝန်းတွေက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေရင်း ဆက်ပြောသည်။

"သားလေး ဖေဖေ မေမေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ချမ်းသာမှုတွေကို မိညိုက ရသလောက် သိမ်းပိုက်သွား မှာ ၊ အခုတောင် သားမေမေက မိညိုလေးမှ မိညိုဖြစ်နေတာ သားအသိပဲ၊ ဒီကောင်မလေးကို သား အရောတဝင်မနေနဲ့၊ ကြီးကြီး စကားကိုနားထောင်"

သူ ကယောင်ကတမ်းနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ ကြီးကြီးပြောသလို ဖေဖေနှင့်မေမေဆီက အချစ်တွေကို မိုးလေး သိမ်းပိုက်သွားမှာ လား၊ လု

ယူသွားမှာ လား။

ဒါကိုတော့ သူ ကြောက်ပါသည် ။ ဖေဖေနှင့်မေမေရဲ့ အချစ်ဆုံးဆိုတာ သူပဲဖြစ်ချင်သည် ။ ကြီးကြီးကော တစ်အိမ်လုံးရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေကို သူပဲပိုင်ဆိုင်ချင်သည် ။

ရွှေမိုးညိုကိုတော့ သူ သနားပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ အချစ်တွေကိုတော့ မပေးနိုင်။

ကြီးကြီးပြောမှ ပဲ မိုးလေးဆိုသော ရွှေမိုးညိုကို သူ မုန်းတီးချင်လာ၏။

ရွှေမိုးညိုဆိုတာ ကြီးကြီးပြောသလို သူ့သွေးသားညီမလေးအရင်းမှ မဟုတ်တာဘဲ။

ဒီကောင်မလေးကိုတော့ သူ မသနားမိအောင် ကြိုးစားရမည်။ ကြီးကြီးစကားတွေက သိပ်ကို မှန်လွန်းသည် ။

အခန်း (၃)

ကြီးကြီးစကားတွေ နောက်ပိုင်းမှာ မိုးလေးဆိုသော ကောင်မလေးကို သူ အရေးမပေး ဂရုမစိုက်မိအောင် နေဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

"ကိုကို မိုးလေးတို့ ကစားကြမယ်လေ"

"နင့်ဘာသာ ကစားစမ်းပါ၊ ငါ စာကျက်စရာရှိသေးတယ်"

"ကိုကို စာကျက်ပြီးရင် ကစားကြမယ်နော်"

"ဟဲ့ မိညို လာစမ်း"

အနားရောက်လာသော ကြီးကြီးအသံကိုကြားတော့ မိုးလေး ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရှာသည်။ ။

"ရှင် ကြီးကြီး"

"သားလေး မကစားချင်ဘဲ ညည်းက ဘာလို့ ဇွတ်ခေါ်နေရတာလဲဟင်၊ အဲဒီလောက်အထိ ကစားမက်နေတာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ညည်းရေးစရာရှိတဲ့ စာတွေ ရေးပြီးပြီလား ပြောစမ်း"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ရေးပြီးပါပြီ ကြီးကြီး"

"ဪ အဲဒီလောက်အထိ အချိန်တွေ ပိုနေတယ်ပေါ့လေ၊ လာစမ်း ဧည့်ခန်းကို ကြမ်းတိုက် ရမယ်"

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ အိမ်မှာ မရှိသည့်အချိန်တွေမှာ မိုးလေးကို ကြီးကြီးက ဘယ်တော့မှ အခွင့် မပေးတတ်ပါ။ အခုလည်း မိုးလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲကာ ဧည့်ခန်းထဲခေါ်သွားခဲ့သည်။ ။

"ဟောဒီ ကြမ်းပြင်တွေကို ဖုန်တစ်ချက်မတင်အောင် တိုက်ရမယ် ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး"

"ကြီးစိန် အဲဒီကြမ်းပြင်တွေ သမီး တိုက်လိုက်ပါ့မယ်"

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး မော်မော်ပြောတော့ ကြီးကြီး မာတင်းတင်းမျှ က်နှာနှင့် လှမ်းကြည့် ရင်း

"နင် ဘာမှ လျှာမရှည်စမ်းနဲ့ မိမော်၊ သွား မီးဖိုထဲမှာ မသိန်းကိုပဲ သွားကူညီလုပ်ကိုင်ပေး လိုက်"

မော်မော် ဘာမှ အထွန့်မတက်ရဲတော့ဘဲ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ လှည့်ထွက်သွားရှာသည်။ ။

"ကဲ မိညို၊ ရေလုံထဲက ဆပ်ပြာရည်နဲ့ တစ်ခေါက်တိုက်ပြီးရင် ရေ အသစ်လဲပြီး တစ်ခေါက် ပြန်တိုက်ပြီးမှ ရေပြောင်အောင်အဝတ်နဲ့ ထပ် တိုက်ရမယ် ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး"

"အေး မောင်ရဲတို့ လင်မယား ပစားပေးတိုင်း ညည်း ဒီမှာ နေချင်သလိုနေလို့ မရဘူး၊ ညည်း ကို တာဝန်ယူကျွေးမွေးထားရတဲ့ စရိတ်က မသေးဘူး၊ ဒီတော့ အိမ်အလုပ်တွေကိုလည်း ညည်း လုပ်ရမှာ တာဝန်ရှိတယ် ကြားလား"

ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ကြမ်းတိုက်နေသော မိုးလေးကို ကြည့်ကာ သူ သနားမိပေမယ့် ကြီးကြီး က သူ့လက်ကိုဆွဲကာ လှည့်ထွက်ခဲ့တာမို့ ဘာမှ ပြောခွင့်မသာခဲ့ပါ။

"လာ သား သားကို ကြီးကြီး အိုဗာတင်းဖျော်တိုက်မယ် ဟုတ်လား"

ကြီးကြီးကိုယ်တိုင် ဖျော်တိုက်သော အိုဗာတင်းနှင့်မုန့်တွေကို စားနေရပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဧည့်ခန်းထဲ ကြမ်းတိုက်နေရရှာသော မိုးလေးကို ပဲ မြင်ယောင်နေမိသည် ။

ကြီးကြီး စေခိုင်းလို့ မိုးလေး လုပ်နေရရှာပေမယ့် ဒီအလုပ်တွေက မိုးလေးအသက်အရွယ်နှင့် မမျှတသော အလုပ်တွေပဲဖြစ်သည် ။ မိုးလေး ဒီအလုပ်တွေ လုပ်နေတာကိုသာ ဖေဖေနှင့်မေမေသိလျှင် လုပ်ခိုင်းမှာ မဟုတ်။

"သောက်လေ သားလေးရဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ကြီးကြီး မိုးလေးကို ဘာလို့ ကြမ်းတိုက်ခိုင်းတာလဲ၊ သူက ကလေးလေးပဲရှိသေးတာ၊ လုပ်နိုင်ပါ့မလား"

"လုပ်တတ်အောင် ခိုင်းရမှာ ပေါ့ သားလေးရဲ့ ၊ ဒီကောင်မလေးက သားဖေဖေနဲ့ မေမေ အလို လိုက်ထားလို့ အခွင့်အရေးယူနေတာ၊ ဒါကြောင့် အခုကတည်းက အပိုးကျိုးအောင် ခိုင်းပေးထား ရမယ်"

ကြီးကြီးစကားတွေကို သူ ရေရာစွာ နားမလည်နိုင်ပေမယ့် မိုးလေးအလုပ်တွေ လုပ်နေတာ ကိုတော့ သနားသည် ။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ ရှေ့မှောက်မှာ မိုးလေးကို ယုယကြင်နာစွာ ဆက်ဆံနေတာ မြင်ရ တော့လည်း စိတ်က မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေ ဖြစ်ရပြန်သည် ။

"သမီး မိုးလေး စားလေ အရိုးစူးမယ် မေမေ အရိုးထွင်ပေးတာစား ဟုတ်လား"

မိုးလေး ပန်းကန်ထဲက ငါးကြော်တွေကို မေမေ အရိုးထွင်ပေးနေ တော့ သူ ဝန်တိုစွာနှင့်

"မေမေ သားကိုလည်း အရိုးထွင်ပေးလေ"

"ဟင် သားလေးက ငါးမကြိုက်ဘူးဆို၊ ကြက်သားကြော်စားလေ သားရဲ့ "

ငါးမကြိုက်သော သူ့အတွက် ကြက်သားကြော်တွေ မေမေပန်းကန် ထဲ ထည့်ပေးထားပေမယ့် သူ့မျက်နှာစူပုပ်နေတော့ ဖေဖေက

"ကဲ သားကို ဖေဖေ ခွံ့ကျွေးမယ်၊ ကြက်သားက အရိုးစူးစရာမှ မရှိ ဘဲ သားရဲ့ ၊ ရော့ ဒီမှာ ကြက်အသည်းအမြစ်ကလေး စားလိုက်"

"လာ လာ ကြီးကြီးကိုယ်တိုင် သားကိုကျွေးမှာ ပေါ့၊ မောင်ရဲ ပေး ငါ့ သားလေးကို ငါကျွေး မယ်"

ကြီးကြီးက ဖေဖေလက်ထဲက ပန်းကန်ကိုလှမ်းယူကာ သူ့ကို ကိုယ် တိုင်ခွံ့ကျွေးသည် ။

အားလုံးရဲ့ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်မှုတွေကို သူ အမြဲတမ်းပိုင်ဆို င်ခဲ့ရတာမို့ မေမေရဲ့ ယုယ မှုတွေ မိုးလေးဆီမှာ ရောက်ရှိနေတာကို တော့ သူ့စိတ်က အလိုမကျဖြစ်နေမိတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည် ။

ကြီးကြီးပြောသလိုပါပဲ မေမေတို့ က မိုးလေးအပေါ်မှာ သိပ်ဂရုစိုက် လွန်း၏။

ဒီကောင်မလေးကိုတော့ ကြီးကြီးပြောသလို ပစားပေးလို့ မဖြစ်တာ

အမှန်။
